

Kinder- en Jeugdboeken

Zondagsschoolboekjes

Recensie

Auteur: Piet Prins
Titel: Snuf de hond
Druk: 1
240 blz.

Verhaal en tekenwerk van Snuf de hond, door Piet Prins, doen nogal ouderwets aan. Het verhaal speelt in het laatste jaar van de Duitse bezetting. Hond Snuf en zijn baasje Tom weten het vaderland goede diensten te bewijzen.

IDIL-gids voor de jeugdlektuur, 1953-54

Auteur: Piet Prins
Titel: Snuf de hond
Druk: 9
197 blz.

"Snuf de hond", door Piet Prins; uitgave "De Vuurbaak" te Groningen; negende druk. Er is op de markt van jeugdlektuur een vrij grote hoeveelheid aan oorlogsliteratuur verschenen, in de jaren na de tweede wereldoorlog. Er zullen echter weinig boeken bij zijn, die zo'n gunstige ontvangst hebben gehad als het overbekende en bij onze jongelui (en ook ouderen wel) geliefde "Snuf de hond". Piet Prins, het pseudoniem voor P. Jongeling, is een man, die een welversneden pen heeft. Uit ervaring weet hij wat het betekent oorlogsgruwelen mee te moeten maken. In Ã©Ã©n ruk leest men "Snuf de hond" dan ook uit. Piet Prins alias P. Jongeling, in "Nederlands Dagblad" ook wel schrijvend onder de naam A. Mos (Amos), is o.i. een van de weinige schrijvers, die zich op een verbluffend gemakkelijke wijze toegang weet te verschaffen tot het kinderhart. Prins laat de lezers het verhaal meebeleven. We kunnen dan ook niet anders dan onze hoge waardering uitspreken voor dit boeiende verhaal, waarin we Snuf en zijn baas Tom, alsmede de vele vrienden van de illegaliteit (o.a. Haaksma, alias kapitein Brandenburg) op de voet volgen. De schrijver is kennelijk een groot dierenvriend. We volgen Snuf's verrichtingen met toenemende belangstelling. De vrijgemaakte uitgeverij "De Vuurbaak" heeft er goed aan gedaan een negende uitgave te verzorgen. En....we durven gerust te voorspellen: er zullen stellig meer uitgaven van dit spannende boek komen. De verzorging van het boek laat niets te wensen over. We hebben heel lang moeten zoeken om Ã©Ã©n drukfoutje te vinden. Slechts op blz. 158 staat er "trachte" gedrukt i.p.v. trachtte. Ook geven wij de voorkeur aan de schrijfwijze Heere voor Here. Dat Piet Prins vrijgemaakt is, laat hij in de allerlaatste alinea, op blz. 195, nog even duidelijk doorschemeren, als meneer Sanders zijn zoon Tom zacht toespreekt: "Maar het kan met ons land niet weer Ã©cht goed komen, wanneer de mensen zich steeds verder van de Here blijven afkeren en als zij van Zijn kerk niet meer willen

weten". Prins besluit dan met het veelbetekende: "Tom knikte. Hij voelde dat zijn vader gelijk had, al begreep hij nog niet alles. Later zou hij nog vaak aan deze woorden terugdenken". Warm aanbevolen. C. v.d. B.

Boekbeoordeling in Reformatorisch Dagblad, 15-04-1972
